

HOMILIE 13^E ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 30 JUNI / ZO 1 JULI 2012

Of we het nu leuk vinden of niet, iedereen van ons krijgt vroeg of laat te maken met leed en verdriet. Het kan een overlijden in eigen kring zijn: het overlijden van eigen ouders, van broers of zussen, van partner en mogelijk ook van eigen kinderen. Het kan ook een ongeneeslijke ziekte zijn, die een mens alle levensvreugde ontnemen.

De droefheid en rouw kan heel intens zijn. Ieder ervaart verdriet op zijn eigen wijze. Bijzonder getroffen zijn wij als er een jonger iemand sterft. Vooral de begrafenis van een kind is erg aangrijpend. Niets staat verder van elkaar af als een jong kind en de dood. Gelukkig is de kindersterfte in hoge mate terug gedrongen, maar toch. Ook nu nog kan het gebeuren dat een kind sterft. We leven dan intens mee met de ouders. Het verlies van een kind is een niet te helen wonde. Het is afstand doen van je eigen vlees en bloed. Het is bovendien de verkeerde volgorde in het afscheid.

En telkens weer herhalen we de vraag "Waarom"? Waarom is de wereld zoals ze is? Waarom kan het niet zoals het in de slotwoorden van de eerste lezing werd beschreven: "Hij die veel had verzameld, had niet teveel, en hij die weinig had verzameld, kwam toch niet tekort." Dan zouden er alleen maar tevreden mensen op deze wereld wonen. Want ons geluk hangt niet af van koopkracht alleen en van hoeveel luxe en comfort we ons kunnen permitteren. In het evangelie is Jairus dan wel een man die veel bereikt heeft in zijn leven. Hij heeft het gebracht tot overste van de synagoge. Maar nu wil hij alles kwijt, als hij zijn dochtertje maar mag behouden. En verder vertelt het evangelie ons van die vrouw die aan bloedvloeiingen leed. Zij had aan artsen haar hele vermogen uitgegeven. Materieel bezit verbleekt, als we niet gezond zijn en heel zeker als we een kind dreigen te verliezen zoals Jairus.

Het evangelie beschrijft het menselijke leed onverbloemd. Jairus en de vrouw zijn ten einde raad. Hun enige toevlucht is Jezus. Inderdaad is Jezus gekomen om mensen in hun lijden nabij te zijn en heil te brengen, dwz heel making van deze schepping die gebroken is. "Mijn dochtertje kan elk ogenblik sterven, kom toch haar de handen opleggen, opdat ze mag genezen en leven," luidt de noodkreet van Jairus. En de vrouw grijpt zich vast aan het kleed van Jezus, want zei ze bij zichzelf: "Als ik slechts zijn kleren kan aanraken, zal ik al genezen zijn." We kunnen het natuurlijk afdoen, door te zeggen, dat deze mensen ten einde raad zijn en zich daarom aan elke strohalm vastgrijpen. Dat mag dan wel zo zijn, maar Jezus is geen strohalm. Hij is degene die heil brengt en die mensen namens God in hun leed nabij wil zijn. In Jezus heeft God naar mensen omgezien. In Jezus trekt God zich het lijden van mensen aan, alsof Hijzelf lijdt en zelf de pijn ervaart die mensen ervaren. "Ik was ziek," zegt Jezus. "Ik had honger, ik had dorst, ik was naakt, ik was in de gevangenis." God vereenzelvigd zich met ons. Dat is meer dan enkel medelijden. Het is de solidariteit Gods met ons, die gestalte krijgt in Gods menswording in Jezus. Hij is voor ons arm geworden, terwijl Hij de Verhevene was, opdat wij aan de rijkdom Gods deel zouden krijgen, aan Gods liefde, barmhartigheid en troost, zoals we lezen in de eerste lezing.

"Blijf geloven," zegt Jezus. Voor Jairus betekent dat: Tegen alle hoop in Jezus niet loslaten of Hem teleurgesteld wegsturen uit het eigen leven. Niet iedereen kan dat volgen, nu niet en toen ook niet. Immers zijn vrienden lachen hem uit, zo lezen wij.

Jairus houdt toch aan Jezus vast en geeft zijn geloof niet op. Daarom kan Jezus ook aan Jairus vasthouden. Dat maakt het mogelijk, dat Jezus iets voor Jairus kan doen. Jezus kan een teken stellen van zijn nabijheid als de Heer van het leven. Hij neemt het meisje bij de hand en laat het weer opstaan.

Maar waarom herhaalt Jezus niet dit gebaar, overal waar kinderen sterven? Het antwoord op deze vraag blijft ons bezig houden. Misschien, omdat een gestorven kind voor Jezus niet dood is, maar op een andere wijze leeft omdat het deel heeft aan het eeuwige leven bij God.

Maar zoals Jezus het dode meisje heeft laten opstaan, zo laat hij iedereen opstaan, die de bodem onder de voeten voelt weggeslagen en ondergedompeld is in een bodemloze put van droefheid en rouw. Ook Jairus mag opstaan uit zijn leed en verdriet. Zovelen helpt Jezus opstaan, die ondanks alles de deur van het geloof - al is het maar op een kiertje - openhouden in de richting van Hem. Jezus vraagt: "Blijf geloven tijdens de beproeving, tijdens de bekoring, tijdens de wanhoop."

Geloven is: een kleine deur open houden in de richting van Jezus, één van zijn woorden in ons hart, zijn eigen leven voor ogen. Dat is geloven. Dan kan de angst niet meer overheersen, want er is iemand die je bij de hand neemt en zegt: talita koemi, lieveling, sta op. Sta op uit je zorg, uit je verdriet. Kom weer tot leven. Blijf geloven. Sta op uit je verdriet. Amen.